

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. Z.**, zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem, se sídlem Příkop 6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2011, č. j. 3 A 23/2011 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost proti výrokům I. a III. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2011, č. j. 3 A 23/2011 - 29, **se zamítá.**

II. Výrok II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2011, č. j. 3 A 23/2011 - 29, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu v tomto rozsahu k dalšímu řízení.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podanou u Městského soudu v Praze dne 21. 2. 2011 domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat do deseti dnů ode dne právní moci rozsudku rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce Brno - město ze dne 14. 4. 2010, č. j. BMA-90103/2010-za, kterým mu podle § 92 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, nebylo vydáno povolení k zaměstnání v družstvu iNEF se sídlem v Brně na pracovní pozici pomocný dělník hlavní stavební výroby a s druhem práce plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti výše uvedeného družstva zajišťovaným členem družstva pro dané družstvo.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) usnesením ze dne 28. 4. 2011, č. j. 3 A 23/2011 - 29, ve výroku I. řízení o žalobě zastavil, ve výroku II. rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8640 Kč do dvou měsíců od právní moci usnesení do rukou advokáta Mgr. Jiřího Hladíka a ve výroku III. rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku v částce 1000 Kč žalobci do dvou měsíců od právní moci usnesení z účtu městského soudu.

V odůvodnění tohoto usnesení městský soud uvedl, že dříve, než o žalobě věcně rozhodl, ji podáním došlým soudu dne 14. 4. 2011 vzal žalobce zpět, neboť dne 6. 4. 2011 bylo jeho zástupci doručeno rozhodnutí o předmětném odvolání. Poněvadž projev, jímž jednoznačně došlo ke zpětvzetí žaloby, nevzbuzuje podle městského soudu pochybnosti, bylo řízení o žalobě podle § 47 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zastaveno. Výrok o náhradě nákladů řízení městský soud opřel o § 60 odst. 3 větu druhou s. ř. s., podle níž vzal-li navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, má proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení. Vrácení soudního poplatku žalobci odůvodnil městský soud odkazem na § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném do 31. 8. 2011.

Proti tomuto usnesení městského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost. V jejím doplnění uvedl, že ji podává z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, který je uveden v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že pokud by žalobce nevzal žalobu zpět a na základě tohoto úkonu nedošlo k zastavení řízení o ní, tak by byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Za takové situace by žalobci nevznikl nárok na náhradu nákladů řízení. Proto zpětvzetí žaloby nemělo být soudem hodnoceno jako úkon učiněný pro pozdější chování odpůrce. Výrok o zastavení řízení o žalobě je nezákonný z toho důvodu, že rozhodnutí o odvolání bylo vydáno a nemohlo tak dojít k nečinnosti správního orgánu. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“) se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19 téhož zákona, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám. Ze spisové dokumentace je zřejmé, že rozhodnutí o odvolání ze dne 13. 8. 2010, č. j. 2010/36191-424, bylo vydáno dne 19. 8. 2010, neboť tohoto dne byl stejnopis rozhodnutí předán k doručení. Ačkoliv tedy bylo rozhodnutí o odvolání nesprávně doručováno žalobci a nikoli jeho tehdejšímu zástupci Mgr. Marku Sedlákovi, nebyl odvolací orgán ve věci nečinný. S doručením nesprávné osobě totiž není podle judikatury Nejvyššího správního soudu spojována nečinnost správního orgánu, nýbrž pouze neúčinnost doručení vydaného rozhodnutí. Navíc Mgr. Jiří Hladík nikdy nedoložil, že je osobou oprávněnou jednat za žalobce ve věci žádosti o vydání povolení k zaměstnání. V prvoinstančním řízení byl totiž zástupcem žalobce R. S. a v odvolacím řízení byl žalobce zastoupen Mgr. Markem Sedlákem. Mgr. Jiří Hladík přitom nikdy nedoložil, že je oprávněn v odvolacím řízení jednat za žalobce, přičemž žádné zmocnění neobsahuje ani spisová dokumentace úřadu práce. Ačkoli tedy po podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu bylo rozhodnutí o odvolání zasláno též Mgr. Jiřímu Hladíkovi, lze mít za to, že tento advokát nebyl oprávněn jednat za žalobce v odvolacím řízení.

Podle stěžovatele byl tedy výrok o nákladech řízení vydán na základě nesprávného posouzení věci, a proto jsou zde podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, dány důvody pro přezkoumání výroku o samotném zastavení řízení o žalobě. Za této situace nemůže být aplikován § 104 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je nepřípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení.

S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2011, č. j. 3 A 23/2011 - 29, v celém rozsudku zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel otevřeně brojí pouze proti výroku o nákladech řízení a proti hlavnímu výroku podal pouze formální námitku, která nemůže založit přípustnost kasační stížnosti. Proto žalobce navrhl odmítnutí kasační stížnosti.

Pro případ, že Nejvyšší správní soud dospěje k závěru o přípustnosti kasační stížnosti, žalobce odkázal na ustálenou teorii a praxi, podle nichž je zavinění u zastavení řízení nezbytné posuzovat ryze z procesního hlediska. Proto je absurdní, aby se soud toliko pro účely zastavení řízení zabýval otázkou důvodnosti žaloby. V dané věci je podstatné, že to, co bylo v žalobě požadováno, stěžovatel po doručení žaloby splnil. Jestliže tedy stěžovatel zastával stanovisko, že není nečinným, neměl již v průběhu řízení o žalobě doručovat rozhodnutí o odvolání, nýbrž měl vyčkat, jak soud o žalobě meritorně rozhodne.

Dále se žalobce neztotožnil s názorem stěžovatele, že doručením rozhodnutí nesprávné osobě je pro účely § 71 správního řádu vydáno rozhodnutí, neboť v takovém případě by účastník správního řízení neměl žádnou efektivní možnost ochrany svých práv. Advokát Mgr. Jiří Hladík oprávnění k zastupování doložil, o čemž svědčí to, že Úřad práce Brno - město s ním ve sdělení ze dne 17. 12. 2010 jednal. Navíc stěžovateli bylo přinejmenším z úřední činnosti známo, že Mgr. Jiří Hladík je zástupcem Mgr. Marka Sedláka, neboť tento před ním zastupoval více osob. Konečně je námitka stěžovatele vnitřně logicky rozporná, neboť dne 5. 4. 2011 podal k poštovní přepravě rozhodnutí o odvolání adresované Mgr. Jiřímu Hladíkovi, avšak nyní ve vztahu k němu tvrdí neexistenci oprávnění k zastupování.

Konečně žalobce poukázal na to, že před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu požádal o informaci o stavu řízení a následně podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Činil tedy potřebné úkony, aby se takové žalobě vyhnul. To, že stěžovatel byl ochoten přistoupit k řádnému doručení písemnosti až v průběhu soudního řízení, proto nelze dávat k jeho tíži.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je totiž nepřípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu. Aplikací tohoto ustanovení se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 6.

2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, které bylo publikováno pod č. 2116/2010 Sb. NSS. V něm rozšířený senát dovodil, že pokud kasační stížnost napadá pouze výrok o nákladech řízení, musí být pro nepřípustnost odmítnuta, i když je rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení věcně nesprávné. Jsou-li však kasační stížností napadeny i jiné výroky, je třeba považovat kasační stížnost za přípustnou. Tento výklad však podle rozšířeného senátu vylučuje z přezkumu nejen kasační stížnosti směřující toliko proti výroku o nákladech řízení, ale i kasační stížnosti obsahují námitky proti výroku o věci samé, pokud jsou z hlediska § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné.

S odkazem na uvedené závěry rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud vydal několik rozhodnutí, jimiž odmítl kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení o ochraně proti nečinnosti správního orgánu (srov. kupř. usnesení ze dne 24. 2. 2011, č. j. 2 Ans 1/2011 - 63, www.nssoud.cz). V těchto rozhodnutích totiž Nejvyšší správní soud neshledal přípustnými námitky, které formálně brojily proti výroku o zastavení řízení. Tento výrok totiž vycházel ze zcela jednoznačně formulovaného zpětvzetí žaloby a nebylo tak nejmenších pochybností o tom, že stěžovatel neusiluje o změnu tohoto výroku či dosažení výroku jiného. Proto za situace, kdy skutečným úmyslem stěžovatele nebylo a z povahy věci ani nemohlo být napadení jiného výroku, jímž by krajský soud právně konformně reagoval na zpětvzetí žaloby, brojily kasační námitky proti výroku o zastavení řízení jen formálně a fakticky směřovaly jen proti důvodům tohoto rozhodnutí, a proto jsou podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustné. Nepřípustnost stížnostních námitek směřujících do výroku o zastavení řízení pak v souladu se závěry vyslovenými v usnesení rozšířeného senátu vylučovalo posouzení námitek, jimiž stěžovatel brojil proti výroku o nákladech řízení.

V dané věci však stěžovatel napadl výrok usnesení městského soudu o zastavení řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu kvůli tomu, že toto řízení bylo nesprávně zastaveno namísto zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Podle stěžovatele totiž bylo rozhodnutí o odvolání vydáno půl roku před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a navíc advokát JUDr. Jiří Hladík, který se domáhal doručení rozhodnutí o odvolání, ničím nedoložil, že je oprávněn zastupovat žalobce v odvolacím řízení. V tomto tvrzení nelze spatřovat pouze formálně učiněnou kasační námitku, kterou by stěžovatel fakticky neusiloval o změnu výroku o zastavení řízení a kterou by ve skutečnosti chtěl dosáhnout toliko přezkumu výroku o nákladech řízení. Oproti předchozím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu tedy v nyní projednávané věci nelze dospět k závěru, že kasační námitky, jimiž stěžovatel brojil proti výroku o zastavení řízení, směřovaly toliko proti důvodům tohoto výroku usnesení městského soudu. Za této situace není ani možné učinit závěr, že kasační stížnost směřuje jen proti výroku o nákladech řízení a je tak nepřípustná. Proto v daném případě nebyly ve vztahu k žádnému výroku usnesení městského soudu splněny podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti jako nepřípustné podle § 46 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.

Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v souladu s ustanoveními § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět, soud řízení usnesením zastaví (§ 37 odst. 4, § 47 písm. a) s. ř. s.). Tato ustanovení zřetelně odrážejí dispoziční zásadu, která se v procesu správního soudnictví velmi výrazně uplatňuje. Navrhovatel proto může kdykoliv před meritorním rozhodnutím o svém návrhu vzít návrh zpět z jakéhokoliv důvodu nebo bez odůvodnění a pokud tak učiní, musí soud rozhodnout o zastavení řízení. Toto právo navrhovatele disponovat předmětem řízení nemůže být omezeno úkony ostatních účastníků řízení ani samotným soudem.

V dané věci žalobce v podání ze dne 12. 4. 2011 výslovně uvedl, že bere žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu v celém rozsahu zpět a žádá o zastavení řízení o této žalobě, a to výlučně pro chování stěžovatele, který po podání žaloby doručil jeho právnímu zástupci JUDr. Jiřímu Hladíkovi rozhodnutí o odvolání ze dne 13. 8. 2010, č. j. 2010/36191-424. Za této situace musel městský soud bez dalšího řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu zastavit a nepřísluželo mu již tedy posuzovat, zda byl stěžovatel v odvolacím řízení skutečně nečinný a zda taková případná nečinnost byla odstraněna doručením uvedeného rozhodnutí o odvolání advokátovi Mgr. Jiřímu Hladíkovi. Zamítnutí této žaloby pro nedůvodnost, jak požadoval stěžovatel, tedy v dané věci nepřicházelo v úvahu. Stížnostní námitky směřující proti výroku I. napadeného usnesení městského soudu o zastavení řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu tedy Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými.

Stěžovatel v kasační stížnosti napadl usnesení městského soudu v celém jeho rozsahu, tedy i jeho výrok III. o vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobci. Tento výrok je však plně v souladu s § 10 odst. 3 větou první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném do 31. 8. 2011, podle něhož soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Městský soud tedy postupoval správně, když žalobci vrátil celý zaplacený soudní poplatek za podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu v částce 1000 Kč.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval výrokem II. napadeného usnesení, v němž městský soud uložil stěžovateli povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 8640 Kč do dvou měsíců od právní moci usnesení k rukám jeho zástupce Mgr. Jiřího Hladíka.

Podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z věty druhé téhož ustanovení.

V dané věci vzal žalobce žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu zpět poté, co bylo Mgr. Jiřímu Hladíkovi doručeno rozhodnutí stěžovatele o odvolání ze dne 13. 8. 2010, č. j. 2010/36191-424. Z obsahu správního spisu vyplývá, že rozhodnutí o odvolání bylo doručováno jen žalobci, ačkoliv ten byl v odvolacím řízení zastoupen

advokátem Mgr. Markem Sedlákem na základě plné moci ze dne 23. 4. 2010, kterou stěžovatel obdržel společně s doplněním odvolání dne 4. 5. 2010. Tomuto advokátovi byl pak pozastaven výkon advokacie a podle § 27 odst. 1 za užití § 26 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, ho byl oprávněn zastupovat advokát Mgr. Jiří Hladík. Dohoda o ustanovení zastupujícího advokáta byla mezi oběma těmito advokáty uzavřena dne 12. 5. 2010. Tato dohoda se sice nenachází ve správním spise, nicméně stěžovatel ještě před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu obdržel dne 14. 1. 2011 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, kterou podal za žalobce Mgr. Jiří Hladík a v níž se tento advokát domáhal doručení rozhodnutí o odvolání právnímu zástupci žalobce. Jestliže tedy byla součástí správního spisu plná moc udělená advokátovi Mgr. Marku Sedlákovi, jež nebyla vypovězena, a jestliže Mgr. Jiří Hladík požádal o doručení rozhodnutí o odvolání právnímu zástupci žalobce, muselo být stěžovateli zřejmé, že se místo Mgr. Marka Sedláka stal zástupcem žalobce Mgr. Jiří Hladík. Nelze proto souhlasit s námitkou stěžovatele, že se ve správním spise nenacházejí žádné listiny svědčící o oprávnění Mgr. Jiřího Hladíka zastupovat žalobce v odvolacím řízení.

Nejvyšší správní soud se však ztotožnil se stížnostní námitkou, podle níž bylo rozhodnutí o odvolání vydáno před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. V ní se lze podle § 79 odst. 1 s. ř. s. toliko domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Vydáním rozhodnutí se přitom podle § 71 odst. 2 písm. a) za použití § 19 správního řádu rozumí také předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. V posuzované věci bylo rozhodnutí stěžovatele o odvolání ze dne 13. 8. 2010, č. j. 2010/36191-424, vydáno dne 19. 8. 2010, neboť v něm byl stejnopis písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí předán k poštovní přepravě.

Není přitom rozhodné, že stěžovatel nesprávně předal stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení žalobci, ačkoliv ten byl v odvolacím řízení zastoupen advokátem, jak již bylo zmíněno. Pokud je totiž rozhodnutí vydáno, pak nedostatek oznámení rozhodnutí některému z účastníků není nedostatkem vydání rozhodnutí, nýbrž je nedostatkem v oznámení již vydaného rozhodnutí tomuto účastníkovi řízení. Doručení již vydaného rozhodnutí správního orgánu se proto nelze domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podanou podle § 79 a násl. s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 Ans 2/2008 - 52, které bylo publikováno pod č. 1626/2008 Sb. NSS). Ochrany svých práv se účastník řízení, kterému nebylo doručeno rozhodnutí o odvolání, může domáhat v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., v jehož rámci může soud uložit odvolacímu orgánu, aby toto rozhodnutí účastníkovi řízení řádně doručil.

Rozhodnutí stěžovatele o odvolání ze dne 13. 8. 2010, č. j. 2010/36191-424, bylo doručeno zástupci žalobce JUDr. Hladíkovi po podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. V jejím petitu však žalobce nežádal a ani žádat nemohl uložení povinnosti stěžovateli doručení již vydaného rozhodnutí o odvolání. V této žalobě se domáhal uložení povinnosti stěžovateli vydat rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce Brno - město ze dne 14. 4. 2010, č. j. BMA-90103/2010-za. Takové rozhodnutí o odvolání však již bylo na základě shora uvedených skutečností vydáno půl roku před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Po podání této žaloby tedy

stěžovatel nesplnil to, o co v jejím petitu žalobce žádal či vůbec žádat mohl. Žalobce tedy nevzal žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu zpět pro pozdější chování stěžovatele, v důsledku čehož nemohla být podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. uložena stěžovateli povinnost nahradit žalobci náklady řízení o žalobě. V tomto směru tedy městský soud posoudil příslušnou právní otázku nesprávně a došlo tak k naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost směřující proti výrokům I. a III. napadeného usnesení není důvodná, a proto ji v tomto směru podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Kasační stížnost směřující proti výroku II. napadeného usnesení však Nejvyšší správní soud shledal důvodnou, a proto tento výrok podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem. Městský soud tedy v dalším řízení rozhodne znovu pouze o nákladech řízení o žalobě.

Při zamítnutí kasační stížnosti proti výroku rozhodnutí krajského soudu o věci samé za současného zrušení jeho výroku o nákladech žalobního řízení rozhoduje o nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud, jak vyplývá z již zmíněného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64. V řízení o kasační stížnosti však byli oba účastníci řízení úspěšní ve stejné míře, a proto Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty druhé s. ř. s. nepřiznal žádnému z nich právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu